

Amper vijf jaar geleden vonden de eerste Blonde d'Aquitainedieren hun weg naar de veestapel van de familie Corbiau. Wat begon als neventak groeide uit tot de hoofdactiviteit van het bedrijf. De 23-jarige Pierre Corbiau beheert de kudde inmiddels bijna helemaal alleen.

Deze stilte is goed voor het vee.' De 23-jarige Pierre Corbiau bekijkt de open weidevlakte in Marche-en-Famenne met een zakelijke blik. De afgelegen weiden van de familie Corbiau tussen de bossen in het hartje van de Ardennen brengen een immens gevoel van rust naar boven. In het bos- en rotsrijke landschap vormt de aaneenschakeling van groene percelen een ware verademing. Pierre Corbiau wijst de blonde stipjes in de groots opgezette graspercelen aan. 'Als deze dieren naast een drukke weg zouden lopen, dan krijg je in één klap problemen. Blondes moeten rust hebben.'

Weg van de geleidelijkheid

Het is nauwelijks vijf jaar geleden dat de eerste Blondekoeien onderdak vonden bij de familie Corbiau in Humain. 'Mijn vader was al het gedoe rond de kalvingen beu', verwijst Pierre naar de veehandel van zijn vader Bernard Corbiau. De combinatie van 150 witblauwkalvingen met een volwaardige veehandel viel de eigenaar te zwaar. Daarom zette hij een proef op met Blonde d'Aquitainekoeien. 'Via de veehandel kocht mijn vader af en toe Blondes aan. Zo zijn we geleidelijk gestart met de omschakeling.' Amper twee jaar terug nam Pierre de

België

helpt van het ouderlijk bedrijf over, samen met zijn moeder Marie-José Rondeaux (56). Het managen van de Blondeveestapel beviel hem zo goed dat hij volhardde in de omschakeling. Een maand geleden ging de laatste fase in. De groep van 120 fokkoeien groeide verder uit tot 140 stuks. 'De laatste tien witblauwkrusingen gaan er binnenkort uit.' 'Het is een meer gemakkelijke bedrijfsvoering', haalt de Blondfokker aan als hoofdreden voor de overgang van blauw naar blond. Gedetailleerd legt hij uit hoe

Pierre Corbiau: 'Ik blijf oefenen met de vrouwelijke dieren tot ze handmak zijn'

hij te werk gaat. Het management, de fokkerij en de veestapel zelf: de jonge fokker leeft met 'zijn' Blondes. 'Als het geboorteproces niet vordert, grijp ik sowieso na twee uur in. Maar zeker tachtig procent kalft helemaal alleen. Blondes fokken is dus meer toezicht houden dan daadwerkelijk handelen.' Sinds de start vijf jaar geleden ligt de klemtoon in de fokkerij vooral op moedereigenschappen en geboortegemak. 'Voor het kenmerk geboortegemak hebben we in korte tijd veel vooruitgang ge-

boekt', vervolgt Corbiau. Vandaar dat zijn aandacht geleidelijk richting fokkwaliteiten verschuift. Het eigen vee inschrijven en koeien van gerenommeerde veestapels binnenhalen passen in die optiek. 'Afgelopen maand heb ik dertig van de beste fokkoeien laten inschrijven. Daar wil ik in de toekomst mee doorgaan. Maar shows? Ik zeg nooit nooit, maar voorlopig laat ik die liever aan me voorbijgaan. Keuringen kosten me te veel werk. Mijn eerste doel is economisch gericht.'

Toch kan Corbiau moeiteloos zijn keuringskansen wagen. Onder andere Ustindochter Idyllique, de moeder van de Franse fokstier Onyx, is een recente aanwinst die beloftevol voor de dag komt. Net als de natuurlijk dekkende Le Princezoon 8600, halfbroer van de fokstier Pékin, is Idyllique afkomstig uit de Blondeveestapel van de familie Cannac in het Franse La Selve, gelegen midden in het oorspronkelijke gebied van de Blonde d'Aquitainefokkerij. 'Die veestapel karakteriseert zich door uitstekende moedereigenschappen. De dieren sluiten naadloos bij ons fokdoel aan.'

Ondanks de hang naar meer vlees en skeletontwikkeling blijven moedereigenschappen een belangrijk punt. Corbiau

Ustindochter Idyllique, hoogtepunt van het Blondebedrijf

haalt onder meer de melkproductie bij de moerdieren als voorbeeld aan. 'Het is belangrijk dat vaarzen genoeg melk hebben voor hun kalf. Maar ook bij oudere koeien gaat dat probleem spelen.' De jonge fokker verwijst naar een aantal dertien- en veertienjarige koeien. 'Op latere leeftijd zie je de melkproductie opnieuw dalen. Het doel is dus om koeien

Blondes kunnen beter arm gevoerd worden en extra droge graskuil krijgen, anders vervetten ze te veel.'

Blijven oefenen

De kalvingen komen in de gesprekken met Corbiau telkens weer naar voren als de meest heikele ogenblikken op het bedrijf. 'Van september tot december probeer ik een maximum aantal te halen. De andere helft kalft vanaf januari tot juni.' Het einde van het jaar en de zomermaanden juli en augustus houdt de jeugdige Blondfokker vrij. 'In de zomer is het doorgaans drukker op het land. Bovendien krijg je dan door de hitte ook meer problemen bij de kalveren.'

Een ander nadeel in de zomer is het gebrek aan tijd voor de kalveren. Behalve honderd hectare grasland houdt het bedrijf er immers nog twintig hectare granen op na. 'Vrouwelijke kalveren probeer ik elke dag even in de hand te nemen. Zo blijf ik oefenen tot ze ook echt handmak zijn.'

Het oefenen levert kennelijk resultaat op. Met zijn kleine witte bestelwagen kan Corbiau moeiteloos tussen het grazende koppel rijden. Niet een van de Blondekoeien gunt hem een moment van aandacht. 'Ze kennen me zelfs zo goed dat ik ze bij het inscharen beter alleen aankan dan met extra helpende handen', glimlacht hij, terwijl zijn ogen controlerend over de dieren glijden. 'Met deze veestapel is het echt plezierig werken.'

zeven keer te laten kalven. Ideaal is om reformekoeien af te leveren van gemiddeld tien jaar.'

De eerste keer kalven vaarzen op een leeftijd van drie jaar. 'Vaarzen verliezen gewicht en groei wanneer je ze jonger laat afkalven', zegt Corbiau. Hij wijst op een bijkomende reden. 'Voldoende groei is ook nodig om het geboorteproces beter te laten verlopen.' Maar voeding speelt op dat punt evengoed een rol. 'Als je Blonde d'Aquitaines net zo goed verzorgt als witblauwen, dan krijg je problemen bij de kalving. Zo mag je bijvoorbeeld geen maaskuil geven voor het kalven.'

Blondes fokken is meer toezicht houden dan daadwerkelijk handelen

Annelies Debergh

Pierre Corbiau: 'Met Blondes kun je niet omgaan als met witblauwen'

Van blauw naar blond

